Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

11. januar 2017 *

»Appel — aktindsigt i institutionernes dokumenter — forordning (EF) nr. 1049/2001 — artikel 3 — begrebet dokument — artikel 2, stk. 3 — dokumenter, som en institution er i besiddelse af — kvalificering af information indeholdt i en database — forpligtelse til at udarbejde et dokument, der ikke eksisterer — foreligger ikke — eksisterende dokumenter, der kan udtrækkes af en database«

I sag C-491/15 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 18. september 2015,

Rainer Typke, Hasbergen (Tyskland), ved avvocato C. Cortese,

appellant,

den anden part i appelsagen

Europa-Kommissionen ved F. Clotuche-Duvieusart og B. Eggers, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Silva de Lapuerta, og dommerne J.-C. Bonichot (refererende dommer), A. Arabadjiev, C.G. Fernlund og S. Rodin,

generaladvokat: M. Bobek,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 21. september 2016,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Dom

1 Med sin appel har Rainer Typke nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 2. juli 2015, Typke mod Kommissionen (T-214/13, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2015:448), for så vidt som Retten i denne dom frifandt Kommissionen i det søgsmål, som appellanten havde anlagt med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 5. februar 2013 om afslag på appellantens første begæring om aktindsigt i dokumenter vedrørende stopprøverne til den almindelige udvælgelsesprøve EPSO/AD/230-231/12 (herefter »den omtvistede afgørelse«).

Retsforskrifter

2 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43) bestemmer i artikel 1, litra a), følgende:

»Formålet med denne forordning er:

a) at fastlægge de principper, betingelser og begrænsninger af hensyn til offentlige og private interesser, der skal gælde for retten til aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (herefter »institutionerne«) som fastlagt ved EF-traktatens artikel 255 med henblik på at sikre den videst mulige aktindsigt i dokumenter.«

3 Forordningens artikel 2 med overskriften »Personer, der har ret til aktindsigt, og anvendelsesområde« bestemmer følgende:

»1. Enhver unionsborger og enhver fysisk eller juridisk person, der har bopæl eller hjemsted i en medlemsstat, har ret til aktindsigt i institutionernes dokumenter med forbehold af de principper, betingelser og begrænsninger, der er fastsat i denne forordning.

[…]

3. Denne forordning finder anvendelse på alle dokumenter, som en institution er i besiddelse af, dvs. dokumenter, som den har udarbejdet eller modtaget, inden for alle Den Europæiske Unions aktivitetsområder.

4. Med forbehold af artikel 4 og 9 gives der offentligheden adgang til dokumenterne, enten efter skriftlig begæring eller direkte i elektronisk form eller gennem et register.

[…]«

4 Den nævnte forordnings artikel 3, litra a), har følgende ordlyd:

»I denne forordning forstås ved:

a) »dokument«: ethvert indhold uanset medium (skrevet på papir eller opbevaret elektronisk, lyd- eller billedoptagelser, audiovisuelle optagelser) vedrørende emner, der har at gøre med politikker, aktiviteter og beslutninger, der henhører under institutionens kompetenceområde.«

5 Artikel 4, stk. 6, i forordning nr. 1049/2001 bestemmer følgende:

»Hvis kun dele af det ønskede dokument er omfattet af en undtagelse, skal den resterende del af dokumentet udleveres.«

6 Forordningens artikel 10, stk. 1, bestemmer:

»Den, der har fremsat begæringen, vælger, om aktindsigten skal udøves ved læsning på stedet eller ved udlevering af en kopi, herunder eventuelt en elektronisk kopi. […]«

Tvistens baggrund og den omtvistede afgørelse

7 Rainer Typke anmodede på grundlag af forordning nr. 1049/2001 Det Europæiske Personaleudvælgelseskontor (herefter »EPSO«) om aktindsigt i en »tabel«, der indeholder en række anonymiserede data vedrørende stopprøverne til de almindelige udvælgelsesprøver, som han havde deltaget i (sagen GESTDEM 2012/3258).

8 Den begærede »tabel« skulle ifølge Rainer Typke indeholde oplysninger om ansøgerne i bestemte EPSO-udvælgelsesprøver, om de spørgsmål, som de blev stillet, om de krævede svar, om de svar, som rent faktisk blev givet, og om de anvendte sprog. Visse oplysninger, såsom ansøgernes identitet eller indholdet af spørgsmålene og svarerne, skulle erstattes med forskellige ID-koder, der ville gøre det muligt at sammenligne dem uden at afsløre deres konkrete indhold.

9 Ved afgørelse af 9. august 2012 afslog EPSO denne første begæring bl.a. med den begrundelse, at den »tabel«, som appellanten anmodede om, ikke eksisterede.

10 Den 21. august 2012 genfremsatte appellanten en begæring om aktindsigt til Kommissionen i henhold til artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001. Appellanten anførte i denne anledning, at hans begæring ikke tilsigtede at få EPSO til at udarbejde et nyt dokument ved at samle oplysninger fra de eksisterende dokumenter, men at få aktindsigt i en række eksisterende dokumenter, som EPSO er i besiddelse af i elektronisk form, dog uden de oplysninger, der er omfattet af en af undtagelserne fra retten til aktindsigt i henhold til forordningens artikel 4.

11 I den omtvistede afgørelse afslog Kommissionen den genfremsatte begæring, bl.a. med den begrundelse, at denne i virkeligheden tilsigtede at opnå aktindsigt i et ikke-eksisterende dokument.

12 Derudover indsendte appellanten den 28. december 2012 en anden begæring om aktindsigt til EPSO (sagen GESTDEM 2013/0068), der den 30. januar 2013 blev efterfulgt af en genfremsat begæring. I mangel af en udtrykkelig afgørelse fra Kommissionens side efter udløbet af den fastsatte frist konkluderede appellanten, at der var opstået en stiltiende afgørelse om afslag.

Sagen ved Retten og den appellerede dom

13 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 15. april 2013 anlagde appellanten sag med påstand dels om annullation af den omtvistede afgørelse, der blev truffet i forbindelse med sagen GESTDEM 2012/3258, dels om annullation af den stiltiende afgørelse om afslag på aktindsigt i de dokumenter, der var omfattet af hans anden begæring, og som blev truffet i forbindelse med sagen GESTDEM 2013/0068.

14 I den appellerede dom konstaterede Retten, at den stiltiende afgørelse om afslag var blevet erstattet med en udtrykkelig afgørelse af 27. maj 2013, og at det af denne grund var ufornødent at træffe afgørelse vedrørende søgsmålet, for så vidt som det var anlagt til prøvelse af den stiltiende afgørelse. Idet appellantens anmodning om at udvide søgsmålet til at omfatte den udtrykkelige afgørelse af 27. maj 2013 blev fremsat efter udløbet af fristen for anlæggelse af annullationssøgsmål mod samme afgørelse, afviste Retten den.

15 For så vidt angår de påstande i søgsmålet, der vedrørte den omtvistede afgørelse, konstaterede Retten, at begæringen om aktindsigt ikke tilsigtede at opnå, end ikke delvis, aktindsigt i et eller flere eksisterende dokumenter, som EPSO er i besiddelse af, men tværtimod havde til formål, at Kommissionen skulle frembringe nye dokumenter, der ikke blot kan udtrækkes af en database ved at foretage en normal eller rutinemæssig søgning ved hjælp af et eksisterende søgeværktøj. Af disse grunde frifandt Retten Kommissionen.

Parternes påstande

16 Rainer Typke har i appelskriftet nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves, for så vidt som Retten herved afviste hans søgsmål til prøvelse af den omtvistede afgørelse.

— Den appellerede dom ophæves, for så vidt som den pålægger ham at betale sagens omkostninger.

— Den omtvistede afgørelse annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale appellantens omkostninger i første og i anden instans.

17 Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Om anmodningen om genåbning af den mundtlige forhandling

18 Efter generaladvokatens fremsættelse af forslag til afgørelse har Rainer Typke ved dokument indleveret til Domstolens Justitskontor den 7. november 2016 anmodet om, at retsforhandlingernes mundtlige del genåbnes. Til støtte for sin anmodning har appellanten i det væsentlige gjort gældende, at generaladvokaten fremførte et argument vedrørende fortolkningen af begrebet eksisterende dokument som omhandlet i forordning nr. 1049/2001, der ikke har været genstand for en kontradiktorisk forhandling ved Domstolen.

19 Det bemærkes, at Domstolen i henhold til procesreglementets artikel 83 til enhver tid, efter at have hørt generaladvokaten, ved kendelse kan bestemme, at retsforhandlingernes mundtlige del skal genåbnes, navnlig hvis den finder, at sagen er utilstrækkeligt oplyst, eller såfremt sagen bør afgøres på grundlag af et argument, som ikke har været drøftet af parterne eller de berørte, som er omfattet af artikel 23 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol (dom af 28.4.2016, Borealis Polyolefine m.fl., C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 og C-391/14 – C-393/14, EU:C:2016:311, præmis 40).

20 Dette er ikke tilfældet i nærværende sag. Rainer Typke fremførte nemlig under retsforhandlingernes skriftlige del sine argumenter vedrørende fortolkningen af forordning nr. 1049/2001 og af begrebet eksisterende dokument. Således finder Domstolen efter at have hørt generaladvokaten, at den er tilstrækkeligt oplyst med henblik på at kunne træffe afgørelse, og at nærværende sag ikke skal afgøres på grundlag af et argument, som ikke har været drøftet.

21 Henset til ovenstående betragtninger finder Domstolen, at det er ufornødent at anordne en genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del.

Appellen

Det første anbringende

– Parternes argumenter

22 Med det første anbringende har appellanten foreholdt Retten at have begået flere retlige fejl, for så vidt som den fastslog, at den aktindsigt i oplysninger, som han begærede, forudsatte, at der skulle oprettes et nyt dokument.

23 For det første og i modsætning til, hvad der følger af den appellerede doms præmis 54 og 58, følger det af præmis 110, 112, 116 og 118 i dom af 26. oktober 2011, Dufour mod ECB (T-436/09, EU:T:2011:634), at en standardiseret relationsdatabase, såsom den, der indeholder de af appellanten begærede oplysninger, skal forstås som et enkelt dokument. Følgelig begik Retten en fejl ved at sondre mellem de oplysninger, som findes i en database, og dokumenter, der kan udtrækkes heraf.

24 Det fremgår af samme doms præmis 93, 94, 108 og 109, at begrebet dokument som omhandlet i forordning nr. 1049/2001 ligeledes omfatter hver enkelt fil og forekomst i en database. På samme måde udgør enhver konstellation af data, der er udtrukket af de forskellige filer, et dokument, eftersom enhver søgning er mulig i en standardiseret database.

25 For det andet foretog Retten i den appellerede doms præmis 68-70 en fejlagtig fortolkning af begrebet eksisterende dokument som omhandlet i forordning nr. 1049/2001. Det fremgår nemlig af præmis 150 i dom af 26. oktober 2011, Dufour mod ECB (T-436/09, EU:T:2011:634), at enhver begæring om aktindsigt i oplysninger, der er indeholdt i en database, vedrører et »eksisterende dokument« som omhandlet i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001, forudsat at den nødvendige søgning kan foretages ved at benytte de »søgeværktøjer, der er til rådighed« i denne database.

26 Når der er tale om en standardiseret relationsdatabase, er de søgeværktøjer, der står til rådighed, forvaltningssystemer, der reagerer på *Structured Query Language* søgninger (herefter »SQL-queries«). Der er herved tale om søgninger, som en bruger kan formulere efter eget ønske. Følgelig var det med urette, at Retten fastslog, at formuleringen af en SQL-query, der ikke allerede er anvendt i forbindelse med forvaltningen af en database, svarer til programmeringen af et nyt søgeværktøj, der således ikke er »til rådighed« som omhandlet i dom af 26. oktober 2011, Dufour mod ECB (T-436/09, EU:T:2011:634).

27 Herved var det med urette, at Retten konkluderede, at normale eller rutinemæssige søgninger som omhandlet i præmis 153 i dommen i sagen Dufour mod ECB udgør søgninger, der foretages ved hjælp af forprogrammerede SQL-søgninger.

28 For det tredje og endelig kan Rettens fortolkning af begrebet »eksisterende dokument« fratage forordning nr. 1049/2001 dens effektive virkning. Således ville aktindsigt i alle de data, for hvilke der ikke findes en forprogrammeret SQL-søgning, være udelukket. Af denne grund kunne institutionerne fristes til at sløre elektroniske dokumenter bl.a. ved at opdele disse i flere dele, der ville være umulige at finde ved forprogrammerede SQL-søgninger. Derudover ville det, eftersom institutionerne ville være forhindrede i at anvende nye SQL-queries, være vanskeligt automatisk at tilsløre data, der er omfattet af en eller flere af de undtagelser, der følger af forordningens artikel 4, såsom personlige data.

29 Kommissionen har nedlagt påstand om, at det første anbringende forkastes.

– *Domstolens bemærkninger*

30 Det er ganske vist korrekt, at en elektronisk database kan gøre det muligt at udtrække enhver oplysning, som den indeholder. Imidlertid gør muligheden for, at et dokument kan oprettes ud fra en sådan database, det ikke muligt at konkludere, at dette dokument skal kvalificeres som eksisterende i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i forordning nr. 1049/2001.

31 Domstolen har nemlig allerede fastslået, at retten til aktindsigt i institutionernes dokumenter kun vedrører eksisterende dokumenter, som den pågældende institution er i besiddelse af, og at forordning nr. 1049/2001 ikke kan påberåbes med henblik på at pålægge en institution at oprette et dokument, som ikke eksisterer (jf. i denne retning dom af 2.10.2014, Strack mod Kommissionen, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, præmis 38 og 46). Heraf følger, således som Retten med rette fastslog i den appellerede doms præmis 55, at en begæring om aktindsigt, der vil kræve, at Kommissionen opretter et nyt dokument – selv om det er på grundlag af oplysninger, der allerede fremgår af eksisterende dokumenter, der er opbevaret af Kommissionen – falder uden for rammerne af forordning nr. 1049/2001.

32 Det er således med rette, at Retten bl.a. i den appellerede doms præmis 56-59 undersøgte spørgsmålet om, i hvilket omfang udtrækningen af data indeholdt i en elektronisk database gør det muligt at generere et eksisterende dokument og ikke indebærer oprettelsen af et nyt dokument.

33 Det skal imidlertid bemærkes, at det for så vidt angår statiske dokumenter, der bl.a. foreligger i papirform eller i en simpel elektronisk filmappe, er tilstrækkeligt at efterprøve, hvorvidt mediet og dets indhold eksisterer, med hensyn til at fastslå, om et dokument eksisterer.

34 Derimod er den dynamiske karakter af elektroniske databaser ikke forenelig med en sådan fremgangsmåde, eftersom et dokument, der med stor lethed kan genereres ud fra data, der allerede er indeholdt i en database, ikke nødvendigvis udgør et eksisterende dokument i ordets egentlige forstand, således som generaladvokaten har anført i punkt 46 i forslaget til afgørelse.

35 Hvad følgelig angår elektroniske databaser skal sondringen mellem et eksisterende dokument og et nyt dokument foretages på grundlag af et kriterium, der er tilpasset disse databasers tekniske specificiteter og er i overensstemmelse med formålet med forordning nr. 1049/2001, der, som det fremgår af fjerde betragtning og artikel 1, litra a), hertil, tilsigter at »sikre den videst mulige aktindsigt i dokumenter«.

36 Det er ubestridt, at de data, der er indeholdt i elektroniske databaser, i kraft af deres struktur og inden for grænserne af deres programmering, kan samles, bringes i forbindelse med hinanden og frembydes på forskellige måder ved hjælp af programmeringssprog. Imidlertid hører it-programmeringen og it-forvaltningen af sådanne databaser ikke til de operationer, der udføres i forbindelse med slutbrugernes normale brug. Sidstnævnte skaffer sig nemlig adgang til de i en database indeholdte data ved at anvende forprogrammerede søgeværktøjer. Disse værktøjer gør det muligt for dem nemt at gennemføre standardoperationer med henblik på at samle de oplysninger, som de sædvanligvis har brug for. I denne forbindelse er en væsentlig investering fra deres side i princippet ikke nødvendig.

37 Under disse omstændigheder skal alle data, der ved hjælp af forprogrammerede søgeværktøjer kan udtrækkes af en elektronisk database i forbindelse med dennes normale brug, kvalificeres som eksisterende dokumenter, selv om disse data ikke før er blevet vist i denne form eller aldrig har været genstand for en søgning fra de ansatte ved institutionernes side.

38 Heraf følger, at institutionerne, for at opfylde kravene i forordning nr. 1049/2001, kan være nødt til at oprette et dokument ud fra data, der er indeholdt i en database, ved at anvende eksisterende søgeværktøjer.

39 Som generaladvokaten har anført i punkt 47 i forslaget til afgørelse, skal enhver oplysning, hvis udtrækning af en database nødvendiggør en væsentlig investering, derimod anses for at være et nyt dokument og ikke et eksisterende dokument.

40 Heraf følger, at enhver oplysning, der kræver en ændring enten af en elektronisk databases opbygning eller af de søgeværktøjer, der på det pågældende tidspunkt står til rådighed for at udtrække data, skal kvalificeres som et nyt dokument.

41 En sådan fortolkning af begrebet eksisterende dokument fratager ikke, således som appellanten har gjort gældende, forordning nr. 1049/2001 dens effektive virkning, men er tværtimod i tråd med denne forordnings formål om at sikre, at offentligheden har den videst mulige adgang til aktindsigt i institutionernes dokumenter. Personer, der har fremsat begæring om aktindsigt i data, der er indeholdt i en database, har nemlig i princippet adgang til de samme data, som institutionernes ansatte har adgang til.

42 Det er ligeledes med urette, at appellanten har hævdet, at denne fortolkning af begrebet eksisterende dokument ville fratage institutionerne muligheden for ved hjælp af nye SQL-queries at sløre data, der er omfattet af en eller flere af undtagelserne i artikel 4 i forordning nr. 1049/2001, med henblik på at give delvis aktindsigt i et dokument.

43 Appellanten ser i denne forbindelse bort fra, at der skal sondres mellem på den ene side kriterierne for at fastslå, om en begæring om aktindsigt vedrører et eksisterende dokument, og på den anden side de tekniske metoder, hvorved et sådant dokument kan videregives. I det omfang et begæret dokument eksisterer, har institutionerne ret til at gøre brug af alle tekniske metoder for i tilfælde af, at der er behov for det, at sløre visse data.

44 Hvad derudover angår appellantens påstand om, at institutionerne kunne sløre elektroniske dokumenter, skal det konstateres, at den abstrakte mulighed for, at et dokument slettes eller destrueres, berører såvel dokumenter, der findes i et fysisk medium, som de, der genereres ved udtrækning af en database, på samme måde.

45 På baggrund af ovenstående betragtninger skal sagsøgerens anbringende, hvorefter Retten i den appellerede doms præmis 68-70 begik fejl i forbindelse med den retlige kvalificering af det dokument, der var genstand for begæringen om aktindsigt i sagen Gestdem 2012/3258, undersøges.

46 Det fremgår af den appellerede doms præmis 67, at det er muligt at udtrække data fra den pågældende database ved at anvende SQL-queries, og at appellanten ikke for Retten havde bestridt, at aktindsigt i den kombination af data, som hans begæring omfatter, kræver et computerprogrammeringsarbejde – dvs. at der udarbejdes nye SQL-queries.

47 Henset til de betragtninger, der fremgår af nærværende doms præmis 31-40, begik Retten ikke en fejl ved i den appellerede doms præmis 68 at fastslå, at fuldførelsen af operationer, der ville medføre programmeringen af nye SQL-queries, ikke ville kunne sidestilles med en normal eller en rutinemæssig søgning i den pågældende database, der er gennemført ved hjælp af søgeværktøjer, som Kommissionen råder over for denne database, og at de begærede data følgelig ville have nødvendiggjort, at der blev skabt et nyt dokument.

48 Af de samme grunde begik Retten ikke en fejl ved i den appellerede doms præmis 69 og 70 at fastslå, at de søgeværktøjer, som Kommissionen råder over for den pågældende database, i den foreliggende sag er forprogrammerede SQL-søgninger.

49 I betragtning af det, der er fastslået i de foregående præmisser i denne dom, skal sagsøgerens argument, hvorefter det var med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 54 og 58 fastlagde en sondring mellem på den ene side data, der er indeholdt i en database, og på den anden side dokumenter, der kan udtrækkes af denne, forkastes som irrelevant.

50 På baggrund af det ovenstående skal det første anbringende forkastes.

Det andet anbringende

– *Parternes argumenter*

51 Med sit andet anbringende har sagsøgeren anført, at Rettens konklusion i den appellerede doms præmis 80 om, at hans begæring ikke omfattede eksisterende dokumenter, er støttet på flere urigtige forudsætninger.

52 For det første har sagsøgeren gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 61, 67 og 73 gengav de faktiske omstændigheder urigtigt. Ifølge sagsøgeren omfattede hans begæring rent faktisk eksisterende dokumenter, for så vidt som den vedrørte aktindsigt i samtlige de dokumenter i elektronisk form, der gjorde det muligt for ham at rekonstruere en tabel. Derimod anmodede han ikke om, at en sådan tabel skulle udarbejdes, og hans begæring krævede af denne grund ikke nogen udvælgelse af data. Det var alene med henblik på at fremme behandlingen af begæringen, at sagsøgeren foreslog, at der anvendes SQL-søgninger.

53 Under alle omstændigheder ville videregivelsen af de individuelle datafiler med resultater, som EPSO sender til alle ansøgere, der har deltaget i prøver, have gjort det muligt for sagsøgeren at konstruere den pågældende tabel.

54 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 58, 66 og 68 med urette fandt, at hans begæring om aktindsigt omfatter oplysninger, der er struktureret efter en klassificering, der ikke understøttes af den pågældende database.

55 I modsætning til, hvad Retten har konstateret i den appellerede doms præmis 62 og 63, er den pågældende database struktureret i mere end 500 standardiserede tabeller og gør det muligt at foretage enhver søgning – herunder den af appellanten krævede søgning – uden udførelsen af komplekse opgaver. I øvrigt er hvert felt i tabellerne i en standardiseret database associeret med et entydigt id. Følgelig ville hvert parameter i sagsøgerens begæring kunne repræsenteres ved en sådan id-kode, uden at det ville være nødvendigt at videregive indholdet af det pågældende felt.

56 For det tredje har sagsøgeren endelig gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 66 og 67 foretog en urigtig gengivelse af beviserne. For det første støttede den sig med urette på en formodning om lovlighed, som er knyttet til Kommissionens erklæring om, at de begærede dokumenter ikke eksisterer. Sagsøgeren anfægtede denne erklæring, der modsiges af selve arten af den pågældende database. For det andet følger det klart af begæringen om aktindsigt, at denne kan imødekommes ved at give sagsøgeren aktindsigt i de relevante eksisterende dokumenter.

57 Kommissionen har nedlagt påstand om, at det andet anbringende forkastes.

– *Domstolens bemærkninger*

58 Det fremgår af Domstolens faste retspraksis, at den vurdering, Retten anlægger af de forelagte faktiske omstændigheder, ikke udgør et retsspørgsmål, der er undergivet Domstolens prøvelsesret, medmindre Rettens konstateringer er behæftet med en materiel fejl eller en urigtig gengivelse, der på åbenbar måde fremgår af sagsakterne.

59 Imidlertid omhandler appellantens argumenter Rettens fejlagtige analyse af henholdsvis omfanget af hans begæring om aktindsigt, tilgængeligheden af de begærede oplysninger, arten og organiseringen af de tilgængelige oplysninger, de eksisterende søgeværktøjers egnethed i forhold til at kunne efterkomme hans begæring såvel som omfanget af de operationer, som Kommissionen skulle have gennemført med henblik på at imødekomme hans begæring, der tilsigter at anfægte den vurdering af de faktiske omstændigheder, som Retten foretog, uden at det herved godtgøres, at der er sket nogen form for urigtig gengivelse af sagens akter. Følgelig må disse argumenter afvises.

60 Følgelig bør det andet anbringende forkastes.

61 Det fremgår af samtlige de foregående betragtninger, at appellen skal forkastes i sin helhed.

Sagens omkostninger

62 I medfør af artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge.

63 Ifølge procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i henhold til artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

64 Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Rainer Typke tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og da sidstnævnte har tabt sagen, bør det pålægges Rainer Typke at betale sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Rainer Typke betaler sagsomkostningerne.

Underskrifter